

Gunnar

Jag växer som bok i skogen.

Det är lärorikt.

Mitt sista universitet.

Min grundkunskap gick om intet

och jag blev utan examen.

Men jag fortsätter att växa

trots professorernas tveksamheter.

Jag skjuter t o m skott.

Tysta skott.

Jag skapar förgreningar

som inte alltid syns.

Min hårda pärm

i form av bark

skyddar mig ännu

där ungdomars pilar och kärlekshjärtan

bara känns rätt.

I stunder av vemod gråter jag kåda.

Den stelnar och blir till sega tuggummin

till förbipasseranden.

Skäggmossan mår bra och täcker

större delen av min krumbuktiga,

knappt läsvärda kropp.

Visst har jag åldrats och löven singlar

ett och ett till den lummiga marken.

De faller inte samtidigt men gång på gång,

ett och ett och en gång blir den sista gång.

Då är jag avklädd.
Då visar jag upp hela mitt nervsystem.
Det som gjort så ont trots sin skönhet.

Kanske kommer jag att huggas ner,
avslöja mina årsringar
eller så ruttnar jag inifrån. Faller ihop.
Kanske brinner jag som så många andra.
Blir till aska.

Men får jag bestämma eller önska mig slutet
vill jag bli rotvälta som skydd för bortkomna.

Kanske jag bara blir en simpel stubbe.
För efterlevande att sparka eller vila på.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Gunnar Hilén med Poeter.se id #26287 innehar upphovsrätten